

פרשת ויקרא

מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם. אם עולה קרבנו וגו' (א, ב-ג)

מה שאמר בתחילה "מן הבהמה וגו' תקריבו את קרבנכם", קאי לפי פשוטו בין על עולה בין על שלמים, והיינו שכשנדר ואמר "הרי עלי קרבן מן הבהמה" יכול להביא הן מן הבקר הן מן הצאן, ולא אמרינן כיון דקי"ל (נדרים יח, ב) סתם נדרים להחמיר, יביא דוקא מן הבקר שהוא מעולה ומובחר, אלא כיון דגם צאן בכלל בהמה, הוי כאילו נדר שיביא מאיזה בהמה שירצה.

כמו כן, "אם מן הצאן קרבנו", היינו שנדר שיביא מן הצאן, אף שהכבש מעולה מן העז (פסחים נז, ב), מ"מ כיון דאמר סתם "מן הצאן", הוי כאילו אמר מאיזה שארצה. וכן באומרו "מן העוף" יוכל להביא הן תורים הן בני יונה.

ונראה, דהא דשינה הכתוב גבי בן בקר דכתב "אם עולה קרבנו", היינו דקאי על מה שנאמר מקודם "מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם", והכוונה גם לעולה וגם לשלמים. ואח"כ חזר ופירש "אם עולה קרבנו", עולה דייקא.

וכן גבי צאן כתיב "מן הכשבים או מן העזים לעולה", ולא כתיב "עולה", היינו משום שיש מן הצאן נמי קרבן שלמים לכך כתיב "לעולה" שנדר להביא עולה. משא"כ בעוף כתיב "ואם מן העוף עולה קרבנו", "עולה" ולא "לעולה", משום דבעוף אין שום נדבה אלא עולה, לכך אם אמר סתם הרי עלי קרבן מן העוף, אף אם לא הזכיר עולה, הרי זה בוודאי עולה.

מקור: פנים יפות בשם אביו